02/12/2021

2 Δεκεμβρίου: Εορτάζει ο Όσιος Πορφύριος ο Καυσοκαλυβίτης

/ Βίοι Αγίων

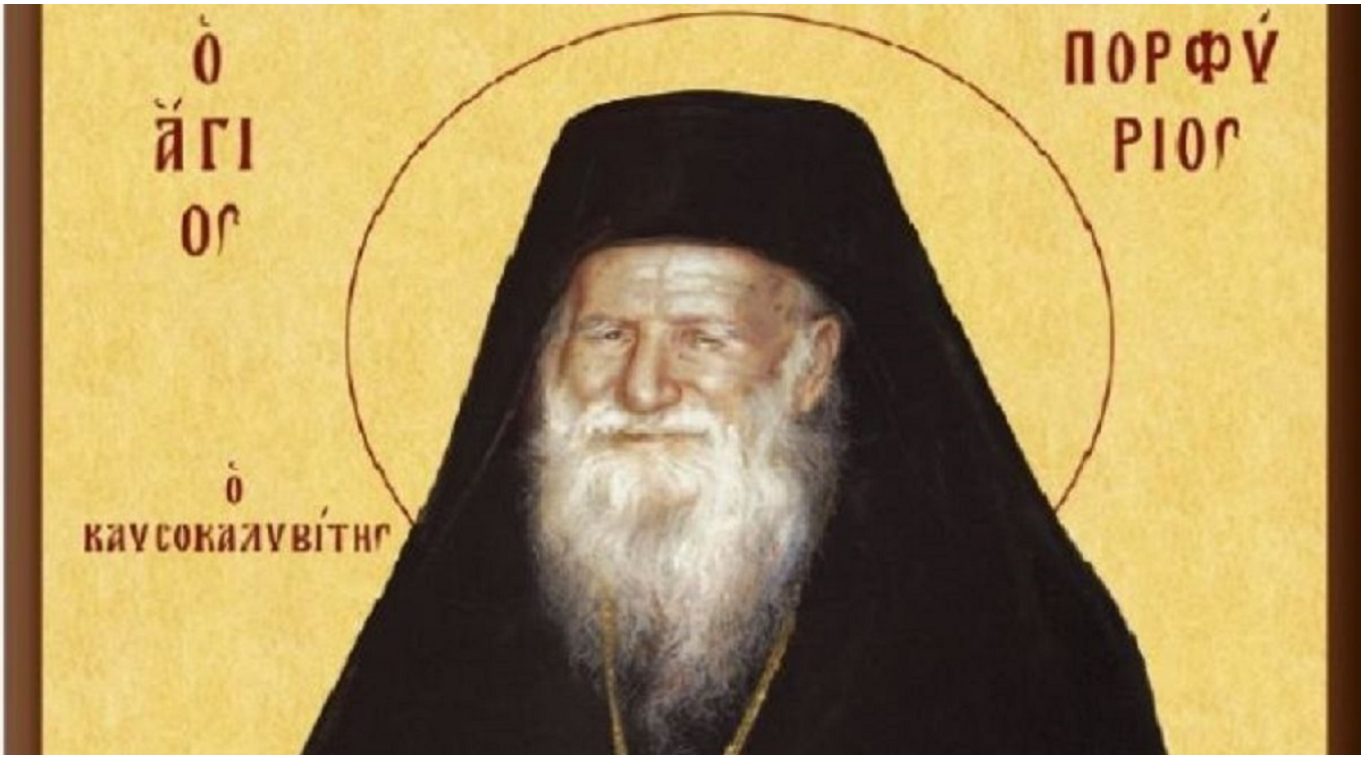

Σήμερα η Εκκλησία μας τιμά τη μνήμη του Προφήτου Αββακούμ, του Οσίου Αββακούμ του εν τω όρει της Καλαμιθάσης στο Φτερικούδι και της μάρτυρος Μυρόπης. Επίσης, εορτάζουμε τη μνήμη του Οσίου Πορφυρίου του Καυσοκαλυβίτου, του οποίου η αγιότητα διαπιστώθηκε και διακηρύχθηκε το Νοέμβριο του 2013.

Ο Προφήτης Αββακούμ προέβλεψε, σύμφωνα με το βιβλίο του, ένα από τα 49 της Π. Διαθήκης, την απελευθέρωση των συμπολιτών του από την αιχμαλωσία στη Βαβυλώνα και προείδε τη δόξα του Θεού, η οποία αποκαλύφθηκε στον κόσμο δια του Υιού και Λόγου του Θεού.

Ο Όσιος Αββακούμ μόνασε κοντά στην κοινότητα Φτερικούδι, της Ορεινής Λευκωσίας, στο όρος της Καλαμιθάσας. Εκεί υπάρχει ιερό προσκύνημα, όπου οι πιστοί προστρέχουν με πίστη, ταπείνωση και διάκριση, ζητώντας την ευλογία του Θεού και τη θεραπεία, με τις πρεσβείες του Αγίου. Ιδιαίτερα θεραπεύει τους

κωφούς.

Ο Όσιος Πορφύριος, που επίσης εορτάζουμε σήμερα, κατά κόσμον Ευάγγελος Μπαϊρακτάρης, γεννήθηκε στις 7 Φεβρουαρίου 1906 μ.Χ., στην Εύβοια, στο χωριό Άγιος Ιωάννης της Καρυστίας. Οι γονείς του ήταν ευσεβείς και φιλόθεοι. Η οικογένειά του ήταν πολυμελής, και γι' αυτό ο πατέρας του έφυγε στην Αμερική, για να δουλέψει στην κατασκευή της διώρυγας του Παναμά.

Ο Ευάγγελος ήταν το τέταρτο παιδί της οικογένειας. Φύλαγε πρόβατα στο βουνό και είχε παρακολουθήσει μόνο την πρώτη τάξη του δημοτικού, όταν αναγκάστηκε και αυτός, λόγω της μεγάλης φτώχιας, να πάει στη Χαλκίδα, όπου εργάστηκε τρία χρόνια σ΄ ένα κατάστημα. Μετά πήγε στον Πειραιά, όπου δούλεψε δύο χρόνια στο παντοπωλείο ενός συγγενούς.

Δωδεκαετής έφυγε για το Άγιο Όρος, με τον πόθο να μιμηθεί τον Άγιο Ιωάννη τον Καλυβίτη, τον οποίο είχε ιδιαίτερα αγαπήσει, από το βίο του. Η χάρις του Θεού τον οδήγησε στην καλύβη του Αγίου Γεωργίου Καυσοκαλυβίων, όπου και αφοσιώθηκε με πνεύμα απόλυτης υπακοής σε δύο αυτάδελφους Γέροντες.

Έγινε μοναχός σε ηλικία δεκατεσσάρων ετών και πήρε το όνομα Νικήτας. Στα δεκαεννέα του χρόνια, λόγω ασθένειας, αναγκάστηκε να εγκαταλείψει οριστικά το Άγιον Όρος. Επέστρεψε στην Εύβοια, όπου εγκαταβίωσε στη Μονή του Αγίου Χαραλάμπους Λευκών. Το 1926 χειροτονήθηκε ιερέας στην Κύμη από τον Πορφύριο Γ', Αρχιεπίσκοπο Σινά, ο οποίος του έδωσε το όνομα Πορφύριος. Στα είκοσι δύο του έγινε πνευματικός-εξομολόγος και λίγο αργότερα αρχιμανδρίτης. Με πολλή άσκηση και πνευματικό κόπο, ο Θεός του δώρισε το διορατικό χάρισμα.

Το 1940, λίγο πριν από την εμπλοκή της Ελλάδας στο Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, ο Όσιος Πορφύριος εγκαταστάθηκε στην Αθήνα, όπου ανέλαβε καθήκοντα εφημερίου και πνευματικού στην Πολυκλινική Αθηνών, πλησίον της πλατείας Ομονοίας. Όπως ο ίδιος έλεγε, έζησε εκεί τριάντα τρία χρόνια σαν μία μέρα, ασκώντας ακαταπόνητα το πνευματικό έργο και ανακουφίζοντας τον ψυχικό πόνο και την ασθένεια των ανθρώπων.

Από το 1955 είχε εγκατασταθεί στα Καλλίσια, ενώ το καλοκαίρι του 1979, διέμενε στο **Μήλεσι** με το όνειρο να χτίσει μοναστήρι. Εκεί ζούσε στην αρχή σε ένα τροχόσπιτο, κάτω από αντίξοες συνθήκες, και μετά σε ένα απέριττο κελλάκι από τσιμεντόλιθους, όπου και υπέμενε αγόγγυστα τις πολλές δοκιμασίες της υγείας του. Το 1984 μεταφέρθηκε σε υπόστεγο του υπό ανέγερση μοναστηριού, για την ολοκλήρωση του οποίου ο Γέροντας, παρόλο που ήταν πολύ άρρωστος και τυφλός, εργαζόταν ακατάπαυστα και ακαταπόνητα. Με τη θεμελίωση του Καθολικού της

Μονής Μεταμορφώσεως, το 1990, αξιώθηκε να δει το όνειρό του να γίνεται πραγματικότητα.

Τον Ιούνιο του 1991, προαισθανόμενος το τέλος του, και μη θέλοντας να κηδευθεί με τιμές, αναχώρησε για το καλύβι του Αγίου Γεωργίου **στα Καυσοκαλύβια του Αγίου Όρους,** όπου είχε καρεί μοναχός πριν από περίπου 70 χρόνια, και το πρωί της 2ας Δεκεμβρίου 1991 παρέδωσε το πνεύμα στον Κύριο.

Τα τελευταία λόγια που ακούστηκαν από το στόμα του ήταν λόγια από την αρχιερατική προσευχή του Κυρίου, αυτά που τόσο αγαπούσε και πολύ συχνά επαναλάμβανε «ἵνα ὦσιν ἓν», δηλ. ενότητα όλων στο όνομα του Ιησού Χριστού εντός της Αγίας μας Ορθοδόξου Εκκλησίας.

Το σημερινό αγιολόγιο επιβεβαιώνει την ευλογία του Θεού. Πλήθος Οσίων ασκητών και Αγίων ανθρώπων, σε κάθε εποχή, αποτελούν τεκμήριο ότι η πίστη και η ευσέβειά μας είναι ζωντανή εμπειρία και όχι εγκεφαλική γνώση ή ανθρώπινη ιδέα ή ιδεοληψία. Αυτή την παρακαταθήκη του ορθόδοξου βιώματος οφείλουμε καθημερινά να μεταλαμπαδεύουμε ανόθευτη (δηλαδή χωρίς εφήμερες συγκινήσεις και ενθουσιασμούς) στις νεότερες γενεές. Δύναμή μας, η συνειδητοποίηση της ελλειμματικότητάς μας και η παντοδυναμία του Θεού.

Του Επισκόπου Μεσαορίας Γρηγορίου